

Bölüm 1

Güneş uykudan yeni uyanmış, şehir afitten uykunun büyüünden sıyrılmaya başlamıştı. Sokak lambaları tek tek sönmeye başlarken, gökyüzü sabah oluşan sis sebebiyle yavaş yavaş aydınlanıyordu. Bu, benim için günün en sevdiğim zamanıydı. Evden çıkıp, bisikletime atladığım an, tüm dertlerimi geride bırakıyordum.

Pedalları çevirdikçe, rüzgâr yüzüme çarparak beni uyandırıyor, vücudumu harekete geçiriyordu. Bu şehirde sahilde bisiklete biniyor iseniz denizin üzerinde var olan sabah sisini görebilirdiniz. Sis, sadece bir hava olayı değil, aynı zamanda bir metaforu. Yaşamımızdaki belirsizlikleri, geleceğe dair kaygılarımızı ve bazen de içimizdeki karmaşayı temsil edebiliyordu. Tıpkı sisin her şeyi bulanıklaştırması gibi, bazen hayat da net bir görüntü sunmazdı.

Sisli bir günde dışarı çıkmak, insanın kendi içine dönmesi için harika bir fırsat oluyordu. Etrafımızdaki her şey belirsizleşirken, kendi düşüncelerimiz ve duygularımızla baş başa kalmak, hem ürkütücü hem de özgürleştirici olabiliyordu.

Böyle havalarda bisiklete binmeyi her zaman biraz gizemli bulmuştum. Sis içinde kaybolmak, sonsuzluğa doğru sürüklenmek..

Bisikletimin pedallarına tüm gücümle asılırken derin bir nefes çektim içime. Ciğerlerime doğru kayan bu nefes, içimi ferahlatırken aynı zamanda da beni ürpertmişti. Bu sisli sabahlar, bana hem huzur hem de tedirginlik veriyordu. Belki de hayat böyleydi işte; bir yandan anlamsız bir boşluk gibi gelirken, diğer yandan da sonsuz bir macera sunabiliyordu..

Evime yaklaşık 5 Km mesafede bulunan parka vardığımda, ağaçların arasında dolaşarak doğanın tadını çıkarıyordum. Güneşin ilk ışıklarını üzerinde taşıyan çiğ damlaları, yaprakların üzerinde parlıyordu. Derin bir nefes daha alıp, bu güzel manzaranın tadını çıkarıyordum. Bir süre parkta dolaştıktan sonra, şehrin kalabalığına doğru pedal çevirmeye başladım. Kalabalık akın akın kendini belli ediyordu.

Korna sesleri, insan sesleri ve şehrin hiç bitmeyen uğultuları. Bu şehirde kuşlar bile şehrin merkezine yaklaştıkça sanki daha fazla ses çıkarıyorlardı.

Bisiklet sürerken, şehrin farklı bir yüzünü görebiliyordum. Evlerin pencerelerinden sızan ışıklar, insanların hayatlarına küçük bir pencere açıyordu. Kahve ve taze pişmiş poğaç kokuları sokakları doldururken, insanlar işlerine gitmek için aceleyle adımlarını atıyorlar, bu karmaşanın içinde bile, bir huzur bulunabiliyordun eğer hayatı seviyorsan.

Bisikletimle gezdiğim her sokak, benim için yeni bir keşifti. Bilmediğim sokaklara saparak, yeni yerler keşfediyor ve kendime ait bir dünya yaratıyordum. Bu sayede hem fiziksel olarak hem de zihinsel olarak kendimi daha iyi hissediyordum.

Yine kendi huzurumu dengelemeye çalıştığım o günlerden bir sabah, bisikletimi biraz suratlı kullanıyorken aniden bir şey oldu.

Bir gürültü , bir çarpışma, bir bağıış..

Gözlerim açıldı, net bir görüşe sahiptim fakat biraz önce yolu görebiliyor iken şu an gökyüzüne bakıyordum. O arada bir şey olmuş ve ben yerde yatıyordum..

Sonra bir ses duydum. Tanıdık olmayan bir erkek sesi idi.

Bu ses hem hoş, hem de güçlüydü, her kelimesini net bir şekilde anlıyordunuz. Adam biraz sesini yükselterek;

-“Sikmişim dünyayı sana bir şey olmasın” dedi .
Ben o sırada;

Yaklaşık 2 dakikadır, çarpışan iki bisikletin arasına sıkışmış bir şekilde, yerde yatıyordum. Adam üzerime düşen ve arasında mahsur kaldığım bisikletlerden beni ayırmaya, aynı zamanda da küfretmeye devam ediyordu.

Bir yandan özür dileyip, diğer taraftan küfreden insan modeli bana pek yabancı değildi. Gözlerim çevreyi tanımaya ve algılamaya çalışırken benim bindiğim bisikletin selesinin eğrilmiş olduğunu, onun bisikletinin de lastiğinin jantlarından birinin teli fırladığını gördüm.

Adam bana elini uzatarak bisikletlerin arasından kalkmama yardımcı olmaya çalışıyordu. Bunu büyük bir özenle yapıyordu. Sanki yeni yumurtlamış bir tavuğun altından bir yumurtayı tavuktan özenle ayırıp sonra onu kırılmayacak konumuna taşıırken ki özen gibi..)

Beni ve Bisikletleri yerden doğrulttu, çarpışmanın etkisi ile yamulan selemi düzeltti ve;

-“İşte yeni gibi oldu, artık o minik poponu rahat rahat yerleştirebilirsin.” dedi.

Bu adam argo mu konuşmuştu yoksa ben mi sersemlediğim için yanlış duymuştum, hatırlamıyorum fakat çarpışmanın verdiği sarsıntıyı hala üzerimden atamamıştım. Çok sert ve kontrolsüz bir şekilde birbirimize girmiştik.

Bana bir göz atıp suskunluğuma karşı ;

-“Sanırım sen şoktasın veya küçük dilini yuttun, eh bana da böyle koysalardı benim de götüm başıma kayardı, merhaba adım Enis.” dedi.

Ben hala susuyor ama bu sefer canım yanar gibi kolumu tutuyordum.....

-“Kolum” dedim. Sanırım bir sorun var” ..

Adam;

-“Ha siktir bende bundan korkuyordum, yürü hastaneye gidiyoruz, bu arada konuşabiliyormuşsun da” dedi, biraz küstahça sırtarak.

Bu adamda beni sinir eden bir şey vardı fakat ne hikmetse o an bulamamıştım oysa ki şimdi çok daha iyi anlayabiliyorum..

Tavri ve konuşmaları karşısında ona dik dik baktım, bu tavırları çocukluğumdan beri sevmezdim ve bana kimsenin böyle davranması hoşuma gitmezdi. Biraz derin nefes aldıktan, tüm gücümü ve enerjimi topladıktan sonra doğrularak,

— “Teşekkür ederim, kendim halledebilirim...” deyip adamı başımdan savmaya çalıştım.

Fakat çok geçti..

Her iki bisikleti de eline alarak beni bir sokak ileride bulunan sağlık merkezine götürdü. Yürürken hiç konuşmadık ya da o küfürler etmedi, sadece susarak yürüdük.

Sağlık merkezinin acil kapısından girerek hemen beni bir sandalyeye oturtular. Banko da bulunan kız işlemlerimi gerçekleştirebilmek için kişisel bilgilerimi sordu. Bu işlemler bitince bileğimin röntgeni çekildi, aradan yaklaşık 30 dk falan geçmişti. Sağlık merkezinin acil polikliniğinde görevli olan doktor röntgen sonuçlarına göre bileğimde fazla bir sorun olmadığını sadece geçici süre kullanımını kısıtlamam önerisinde bulundu. Doktora benimde sağlık personeli olduğumu ve gerekli özeni göstereceğimi iade ettim.

Acilde doktoru beklerken bir ara adam yanıma gelip

— “Adının manasının "sevgilim" demek olduğunu biliyor musun?” dedi.

Ben ona bakarak bir kere daha afallamıştım.

Sonra Adam;

— “Sen adını bana söylemediğin için, sana bundan sonra sevgilim diye hitap edeceğim” dedi odadan ayrılırken kendine has ses tonu ile.

Bu sözler o vakte kadar yattığım yataktan doğrulmamı sağlamıştı. Öfkelenmişim ve öfkemin geçerli bir sebebi vardı. Bu adam kendini ne sanıyordu.

Kısa bir süre sonra doktor raporumu yazmış ve sonuçları ile beni danışmaya yönlendirmişti. O vakte kadar bana çarpan kişi etrafta görünmüyordu, ben sızlayan kolum ile spor montumdan çıkarmaya çalıştığım kredi kartımı danışmada bulunan gözlüklü ve biraz meraklı olan kıza uzatırken, bankoda bulunan kız;

—“Hesabınız Enis Bey tarafından ödenmiştir” dedi.

Şaşkınlıktan;

—“Enis Bey de kim” dedim.

Aslında bana çarpan kişi beni bisikletlerden ayırmaya çalışırken adını söylemişti fakat ben onu, çarpışmanın da etkisiyle dinlememiştim..

Bankoda ki kız şaşkın bir ifade ile;

—“Yanınızda sizinle gelen beyefendinin ismi Enis hanımefendi, yoksa tanışmıyor musunuz?” dedi.

Bende hafif kızgın bir ifade ile bu zavallı kıza çemkirerek;

—“Ne münasebet, kendisi bana bisikleti ile çarptı ve bende şu an buradayım, kolumda bandajla üstelik ve ben bu kişiyi tanımıyor ve tanımak da istemiyorum.”

Diyerek zavallı kıza çıkıştım.

Bir süre sonra bankoda bulunan kızdaki kızdan özür dileyerek montumun önünü ilikleyip sızlayan kolumu tutarak sağlık merkezinin çıkış kapısına yöneldim. Dışarı adımımı atmamla beraber karşımda kocaman, kamyon benzeri bir aracın arkasına yüklenmiş 2 bisikletle beni bekleyen Enis’i gördüm.

Enis beni kapıda görür görmez araçtan inerek arabanın sağ koltuğunun kapısını açtı ve;

—“Selam güzellik hadi seni eve bırakalım... ” Dedi.

Ben bu zamana kadar olan olaylarında etkisi ile hafif huysuz ve biraz da kızgın bir ifade ile;

—“Yardım etmeye çalıştığınızın farkındayım ama bundan sonrasını kendim halledebilirim” dedim.

Enis güldü ve;

—“Atla hadi naz yapan kızlardan hoşlanmam ”dedi.

Ben de bu sözlere istinaden öfkeme bir parça daha yenilerek;

—“Neden hoşlanıp hoşlanmadığınız beni ilgilendirmiyor, bu naz değil ki, ben sizi tanımıyorum ve sizin arabanıza da binmek istemiyorum, ben taksi çağıracağım” dedim.

Enis birkaç saniye bana bakarak;

-“Bunların hepsini yapabilirsin tabii ama hala arabanın kapısının önünde duruyor isen senin de binmek gibi bir niyetin var, lütfen beni kırma ve gir arabaya” dedi..

Arabanın sağ kapısının önünde 1 dakika kadar öylece durdum. Düşüncelerim öyle aptal, öyle karmaşık ve öyle düzensizdi ki.

Tanımadığın birinin arabasına binmek - hele ki bu kişi 1 saat önce nerede ise kolunu kırma teşebbüsü göstermişse- beni rahatsız ediyordu. Sonrasında ona dönerek;

— “Ben tercihim taksiden yana kullanacağım. Sizden ricam bisikletimi ileri de ki otoparka bırakırsanız memnun olurum,” deyip arabanın kapısını sızlayan kolumla kapattım.”

Enis’ in sözlerim ve inatçılığım karşısında dumur olmuş gibi bir hali vardı ama aynı zamanda da gülümsüyordu.

Bu davranışımın sonra Enis;

Arabanın arkasında geçti, benim bisikletimi kavrayıp aşağıya indirdi ve elime tutuşturdu.

—“Madem bu kadar ısrarcısın al bu işi de kendin yap” dedi,

Arabasının kapısını açtı. Konağı çevirdi ve sağlık merkezinin acil kapısının önünden kaybıldı..

Bu Enis’i ilk görüşümdü. O zamanlar benim gözümde küstah, ukala ve kaba bir kişiliğe sahipti ama onu tanıdıkça ve belki de olgunlaştıkça bazı önyargılarımı değiştirecektim. Sonuçta ben bir psikanalisttim. İşim insanın derinliklerini keşfetmekti..

Bölüm I şarkısı; Bibi no aozora / Sonsuz Uçuş